

T.J. : Aquest aspecte pot ser el que més s'ha mantingut, no ?

M^aJ. : És que resulta ~~el~~ més reconegut per l'exterior i el més gratificant. La Guarderia funciona bé pedagògicament, la gent del carrer ho reconeix, l'Ajuntament ho reconeix, fins i tot a l'exterior, com pugui ser a Alacant o Granada ho reconeixen.

En canvi l'altre aspecte comporta una lluita dura de mantenir.

T.J. : Sí, que no duu més que problemes, i que a més causa la sensació que et fa perdre el temps per portar a terme aquesta altra tasca pedagògica, que d'entrada és la més important més que més perquè estem parlant d'una escola.

M^aJ. : El que passa és que això ens porta a una subtil trampa, que és pel que jo penso que s'ha perdut tot aquest aspecte social, i és que perquè la gent reconegui la capacitat pedagògica, ha d'estar preparada per entendre-ho, per tant ha estat un canvi de nivell de pares. Així és que arribem a un punt on ens tornem a formular les qüestions abans esmentades.

T.J. : Sí, és clar, perquè ens trobem amb un nivell més receptiu pedagògicament parlant, i al fet d'haver muntat una exposició donar xerrades, muntar el video de psicomotricitat, són situacions que sensibilitzen molt uns determinats sectors.

E.B. : Si sembla correcte, deixaria el col.loqui en aquest punt. Agraïm molt aquesta estona, en la qual hem anat desgranant la nostra història, que en molts punts pot servir-nos de reflexió. No cal dir que no donem el col.loqui per conclòs, sinò que quedem els presents, i qui vulgui afegir-s'hi, citats per aquí deu anys més, torner a analitzar el que s'ha avançat, com s'ha fet, en una paraula, quina evolució s'ha seguit.

